

Tíz kérdés és válasz Mohamed Profétáról Allah áldásai és békéje legyen vele

Ez a könyv tíz olyan Mohamed Profétával (Allah áldásai és békéje legyen vele) kapcsolatban feltett fontos kérdésre ad választ bizonyítékokkal, amelyek gyakran felmerülnek a nem muszlimok gondolataikban. Beszélünk a feleségeiről, arról hogy hogyan terjedt az iszlám, ha ő írta-e a

Koránt, a nők feltételezett
elnyomásáról stb.

<https://islamhouse.com/805596>

- Tíz kérdés és válasz Mohamed Prófétáról Allah áldásai és békéje legyen vele
  - Miért volt Mohamednek több felesége?
  - Szexuális élvezet kereséséért vette el őket?
  - Mohamed Próféta az iszlámot karddal terjesztette el, és kényszerítette az embereket vallása elfogadására?
  - „Ha a te Urad úgy akarta volna, akkor mindenki, aki

- csak a földön van mind hívő lett volna. Vajon te (Mohamed) kényszeríteni akarod az embereket arra, hogy higgyenek?”
- Mohamed írta a Koránt? Plagizálta a Bibliát?
  - Mohamed számos harcot vezetett, amelyek barbárok és véresek voltak?
  - Mohamed barbár testi fenyegetéseket alkalmazott – ez igaz?
  - Mohamed a nők elnyomását és alávetettségét hirdette?
  - Mohamed Próféta antiszemita volt és lemészárolta a Banu Quraiza zsidó törzs férfait, nőit és

- gyerekeit? Az Arab
Félsziget etnikai
megtisztítását tervezte a
zsidóktól?
- A muszlimok tulajdonítanak
istenséget Mohamednek?
  - Mohamed Istene
bosszúálló?
  - A Próféta epilepsziában
szenvedett?

Tíz kérdés és válasz Mohamed
Prófétáról Allah áldásai és békéje
legyen vele

Miért volt Mohamednek több
felesége?

Szexuális élvezet kereséséért vette
el őket?

Amikor csak Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) neve felmerül, sok ember fejében egy olyan ember képe tűnik fel, akinek sok felesége volt. A muszlimok számára házasságai az iszlám és tágabb értelemben a világtörténelem szempontjából fontos döntések voltak. Nem szükséges mondanunk, hogy a kérdés továbbra is ellentmondásos, és mint ilyen, bármiféle tanulmányozása objektív hozzáállást kíván. Tehát megkíséreljük a témát olyan objektíven kezelni, ahogyan csak lehetséges.

Mohamed Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele) az a cél

motiválta, hogy biztosítsa azt, hogy Isten Küldötteként teljesítse misszióját, és hogy megalapozzon egy olyan társadalmat, amely Isten parancsait veszi alapul, nem az övét. Azért, hogy ezt a célt elérje, mindent megtett, **ami emberileg lehetséges:** kapcsolatokat épített ki Arábia különböző törzseivel, békeszerződéseket kötött esküdt ellenségeivel, és különböző törzsek, nemzetek és vallások elöljáróival tartotta a kapcsolatot. Házasságait is azért kötötte, mert ezek által különböző befolyásos törzsekkel került kapcsolatba.

Ha valaki ebből a szempontból vizsgálja meg a Prófétát (**Allah**

áldásai és békéje legyen vele)

házasságait, a mögöttük álló
motiváló tényező világossá válik.

Nagyon egyszerű és helytelen lenne
házasságait úgy szemlélni, mintha
célja egyedül a kéj lenne.

Vizsgáljuk meg röviden minden
házasságának körülményeit, hogy
lássuk, ez volt-e a helyzet. Kezdetől
fogva kifejezetten fontos
megjegyezni, hogy egy feleségét
kivéve mind a tizenegy felesége
özvegy volt vagy elvált. A legtöbben
valójában özvegyek voltak.

Első felesége egy özvegyasszony
volt, akit Khadidzsának (Allah
legyen vele elégedett) hívtak, és

korábban kétszer volt házas. Akkor vette feleségül, amikor az asszony negyven éves volt, Mohamed (Allah áldásai és békéje legyen vele) pedig huszonöt. Ő volt az első nő, aki muszlim lett. Nagyon segítette és támogatta férjét egész életében, aki idős korában úgy emlékezett rá, mint a legszeretettebb feleségére. 25 évig éltek együtt az asszony haláláig, amikor is Mohamed (Allah áldásai és békéje legyen vele) 50 éves volt, Khadidzsa (Allah legyen vele elégedett) pedig 65.

Ha kéjes vágyak fűtötték volna, ahogyan ellenfelei vádolják, elvehetett volna több fiatal nőt egy olyan társadalomban, ahol a több

feleség volt az általános – nem kellett volna, hogy hű maradjon egy idősebb asszonyhoz, és ő legyen egyedüli felesége 50 éves koráig. Már ez az egyetlen tény elégséges lenne arra, hogy teljesen megszüntessen minden ezzel kapcsolatos vádat ellene. Azonban ha mindegyik házasságát megvizsgáljuk, ahogyan látni fogjuk, e kérdést végleg félre lehet tenni.

Khadidzsa (Allah legyen vele elégedett) halála után elvett egy másik özvegyet, Szaudát (Allah legyen vele elégedett), aki szintén 65 éves volt. Ő és korábbi férje, Szakran, azok közül valók voltak,

akik kivándoroltak Etiópiába a mekkaiak elnyomása és üldözése elől. Mekkába való visszatérésük alatt a férje meghalt. Látva nehéz helyzetét, a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) elvette őt feleségül.

Majd elvette Áisát (Allah legyen vele elégedett), legjobb barátjának és társának, Abu Bakr-nak (Allah legyen vele elégedett) a lányát. Áisa (Allah legyen vele elégedett) korábban Dzsábir ibn Mut'im-mal lett eljegyezve 5 éves korában. A gyerekházasságok természetesek voltak abban az időben. Ő volt az egyetlen szűz a Próféta feleségei (Allah legyen velük

elégedett) közül és az egyetlen, aki muszlim családba született.

A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) egyik célja ezzel a házassággal a testvéri kötelék megerősítése Abu Bakr-ral (Allah legyen vele elégedett), aki az ő elsőszámú védelmezője volt a mekkaiak ellen. Másodszor, Áisa (Allah legyen vele elégedett) felmenői becsületességükről és intelligenciájukról voltak ismertek. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) tudta, hogy ő nagyon hasznos lesz a nemzet (ummah) számára azáltal, hogy kulcsfontosságú tudást ad át az életéből, különösen a családi és

személyes kérdésekről, amelyekről mások nem tudtak. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) tulajdonképpen azt tanácsolta a közösségnek, hogy a vallástudomány felét Áisától (Allah legyen vele elégedett) tanulhatják meg. És valóban, a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) előrelátása helyesnek bizonyult, mert felesége 45 évvel élte túl őt, és így egyik legfontosabb forrása lett a prófétai bölcsességnek és tudásnak.

Majd elvett egy másik özvegyet, Hafszát, aki Umar ibn al-Khattábnak (Allah legyen velük elégedett), következő legközelebbi társának lánya volt. Hafsza férje, Khunaisz a

Badri csatában lett mártír. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) lekötelezve érezte magát Umar (Allah legyen vele elégedett) felé, akinek muszlimmá válása hatalmas segítség volt a muszlimoknak Mekkában ellenségeik ellen.

Zainab (Allah legyen vele elégedett), Khuzaima lánya egy másik özvegyasszony volt, akit a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) elvett. Ő Ubaida bin al-Hárisz (Allah legyen vele elégedett) felesége volt, aki a Badri csatában lett mártír. Hatvan éves volt, amikor a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) feleségül vette. „Az elnyomottak anyja”-ként volt ismert.

Ő azonban meghalt két vagy három hónappal a házasságkötés után.

A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) feleségül vett egy másik özvegyasszonyt, Umm Szalamát (Allah legyen vele elégedett). Az ő korábbi férje, Abu Szalama (Allah legyen vele elégedett) az Uhud csatában lett mártír, és négy árvát hagyott maga után. Umm Szalama (Allah legyen vele elégedett) gyereket várt akkor, és különösen aggodalmas és nagyon szomorú volt. Szükségtelen mondani, hogy nagy szüksége volt támogatásra. A szülés után Umar (Allah legyen vele elégedett) ajánlotta a Prófétának (Allah áldásai

és békéje legyen vele), hogy vegye feleségül. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) elfogadta a javaslatot, és feleségül vette. Mi más lehet a szándéka egy embernek, aki feleségül vesz egy 54 éves özvegyasszonyt négy árvával a szereteten, könnyörületen és együttérzésen kívül? Volt egy másik fontos tényezője ennek a házasságnak: Umm Szalama (Allah legyen vele elégedett) a Bani makhzúm törzsből származott, és ugyanebből a törzsből származott az iszlám két legnagyobb ellensége: Abu Dzsahl és Khálid ibn al-Walíd. Bár Abu Dzsahl soha nem változott meg, Khálid (Allah legyen vele elégedett) később muszlim lett és

kitűnő hadseregparancsnok lett belőle. Ismét, befolyásos és erős törzsek közelebb hozatala az iszlámhoz, ez volt a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) házasságainak egyik nemes célja.

Majd feleségül vett egy elvált asszonyt, Zainabot (Allah legyen vele elégedett), Dzsahs lányát. Ő Zaid ibn Haritha (Allah legyen vele elégedett), a Próféta felszabadított rabszolgája felesége volt korábban. A Próféta unokatestvére volt, apai nagybátyja lánya. Zaid (Allah legyen vele elégedett) elvált tőle és a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) elvette, amikor 38 éves volt. Házassága Zainabbal (Allah

legyen vele elégedett) azt a célt szolgálta, hogy hangsúlyozza az ősi arab szokás érvénytelenségét, miszerint az örökbefogadott gyerekek vér szerinti gyerekeknek számítottak. A házasságot isteni előírásra kötötték meg, **ahogyan a Korán mondja:**

„[...]Miután Zaid elrendezte a szükséges formásokat vele, hozzád adtuk őt feleségül[...]” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **33:37**]

Umm Habiba (**Allah legyen vele elégedett**) egy másik özvegy volt, akit feleségül vett a Próféta (**Allah áldásai és békéje legyen vele**). Ő

Abu Szufián lánya volt, aki az iszlám nagy ellenségének számított későbbi muszlimmá válásáig. Korábban Ubaidallah felesége volt, aki a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) egyik társa volt. Mindketten kimentek Etiópiába a mekkaiak üldözése elől. Ubaidallah keresztény lett és később ott meghalt. Figyelembe véve a nehéz helyzetét, az apja az iszlám ellensége, és a férje egy hitehagyó, a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) küldöncöt küldött a Négushoz, az etióp királyhoz, azzal a kéréssel, hogy szervezze meg a házasságot vele. A király megszervezte, és a házasság megkötött, amikor az asszony 36

vagy 37 éves volt. Mint sok más házasság, Umm Habibával (Allah legyen vele elégedett) között házasságának eredményezte azt, hogy a Qurais egy nagyobb törzse, a Banu Abd-al-Samsz az iszlám felé fordult.

Majd feleségül vett egy másik özvegyet, Dzsuwairiát (Allah legyen vele elégedett). Mind apja, mind férje az iszlám esküdt ellenségei voltak; apja meg akarta támadni Medinát a mekkaiak ösztönzésére. Ezért a muszlim hadsereg kivonult az apa klánja ellen. Ennek eredménye a vereségük a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) kezétől, és Dzsuwairia (Allah legyen

vele elégedett) férjének haláka. Az összezsapás után a muszlimok sok foglyot ejtettek, közöttük Dzsuwairiát (Allah legyen vele elégedett) is. Dzsuwairia (Allah legyen vele elégedett) apja váltságdíjat ajánlott fel lánya szabadságáért, ő azonban a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) szolgálatában akart maradni, és a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) feleségül vette őt a lány kívánságára. Ezután a törzs minden hadifoglyát szabadon engedték. Ismét, ez a házasság is a béke és barátságos kapcsolatok megalapozásához vezetett.

Majd feleségül vett egy másik hadifoglyot, Szafijját (Allah legyen vele elégedett), aki szintén özvegy volt. Második férje a Khaibar-i csatában esett el. Apja a híres zsidó törzs, Banu Nadir főnöke volt. Őt is megölték a Khaibari csatában, és Szafijja (Allah legyen vele elégedett) hadifogságba esett. Majd kiszabadult és a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) feleségül vette. Voltak, akik panaszkodtak, hogy a zsidók pártját fogja. Erre azt felelte, hogy ők a rokonai, és a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) megvédte álláspontját. Azt mondta neki, **hogy a következő módon válaszoljon:** „Apám Áron (Harún) és

nagybátyám Mózes (Músza).” Ez a házasság a kapcsolatok közeledését eredményezte a medinai muszlimok és zsidók között.

Utolsó házasságát egy másik elvált asszonnyal, Maimúnával (Allah legyen vele elégedett) kötötte. Ő korábban kétszer volt házas és nagyon idős volt. Akkor ment hozzá a Prófétához (Allah áldásai és békéje legyen vele), amikor a Próféta 57 éves volt. A házasság oka, hogy a Próféta nagybátyja, Abbász (Allah legyen vele elégedett) javasolta, hogy az asszony törzsét – a Halalijjún-t – behozza az iszlámba. És így is történt; a házasságkötés után tömegesen tértek iszlám hitre.

A fentiekből láthatjuk, hogy nem a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) vágyai kezdeményezték a házasságokat, hanem Isten tervezte el őket. Azt parancsolta a Küldöttének (Allah áldásai és békéje legyen vele) utolsó (Maimúnával kötött) házassága után, hogy ne házasodjon többet (Korán 33:52), mivel erre az időre a házasságok elérték céljukat és a prófétai küldetés közel volt a beteljesedéshez.

Mindez nem azt jelenti, hogy a Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele) nem érdekelte a szex. Mindenképpen vonzó volt számára a szex és a szépség, és nem volt prűd

ezt kifejezni. **Azt mondta:** „az illatszerek és a nők kedvesek számomra. Azonban a szemem öröme az imában van.” **Azt is mondta:** „Teljesen irányítás alatt tartom magamat.” Valóban, ha pillantást vetünk életére, azt láthatjuk, hogy az emberi élet minden területéhez mértékletesen közeledett – akár evés, ivás, vagy az élvezetes időtöltés a feleségeivel – soha nem esett túlzásokba. Sok nyugati író mutatja be úgy, mint féktelen és kicsapongó, leginkább azért, mert sok felesége volt, azonban ez messze áll az igazságtól, ahogyan a fenti történelmi tények bemutatják. Valójában házasságai társadalmi indíttatásúak voltak, és

magasabb céljuk volt, mint egyszerű szexuális élvezet.

A tárgyhoz tartozó lenne idézni, hogy mit mond egy nyugati tudósasszony, Karen Armstrong, **a Mohamed:** a mi időnk prófétája szerzője a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) házasságairól és a többnejűségről az iszlámban:

„A többnejűség elrendelése a Koránban egy társadalmi hatású törvény volt. Nem az volt a célja, hogy a férfiak szexuális étvágyát kielégítse, hanem hogy megjavítsa az özvegyek, árvák, és más eltartott nők helyzetét, és megvédje őket az igazságtalanságtól. Túl gyakran

történt, hogy lelkiismeretlen emberek mindent elvettek és a család gyengébb tagjait nincstelenül hagyták... a többnejűség célja, hogy biztosítsa, hogy a védtelen nők tiszteletreméltóan férjhez mehessenek, és hogy megszüntesse a régi szabados, **felelőtlen kapcsolatokat**: a férfiaknak csak négy feleségük lehet és igazságosan kell bánni velük; igazolhatatlanul gonosz cselekedet a vagyonuktól való megfosztásuk... A Korán olyan jogi státuszt adott a nőknek, amelyet sok nyugati nő a tizenkilencedik századig nem kapott meg. A nők emancipációjának terve kedves volt a Próféta szívének...”

Mohamed Próféta az iszlámot karddal terjesztette el, és kényszerítette az embereket vallása elfogadására?

Széles körben elterjedt hiedelem, hogy az iszlám karddal terjedt. Két fő oka van annak, hogy valójában nem ez volt a helyzet.

Először, a Könyörület Küldötte, Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) azt hirdette, hogy Isten parancsait követi. És az emberek kényszerítésével ellentétben, Isten világosan megtiltotta a kényszerítő megtérítést:

„Nincs kényszer a vallásban.” [A
Kegyes Korán értelmezésének
fordítása, 2:256]

Van egy érdekes történet, amely
ennek a versnek a
kinyilatkoztatásához kötődik. Egy
embernek, aki a Próféta (Allah
áldásai és békéje legyen vele)
társaihoz tartozott, két fia volt, akik
keresztények lettek az iszlám
megjelenése előtt. A két fiú eljött
Medinába egy csoport
kereszténnyel, és akkor az apjuk azt
akarta, hogy muszlimok legyenek.
Ők azonban visszautasították az apa
kívánságát, és a Próféta (Allah
áldásai és békéje legyen vele) elé
vitték az ügyet. Az apa azt kérdezte:

„Ó Allah Prófétája, hogyan mehet egy részem a pokolba, miközben én végignézem?” Akkor történt, hogy Isten kinyilatkoztatta a fenti verset, megtiltva minden kényszert a vallásban. Tehát a férfi két fia szabadon gyakorolhatták továbbra is keresztény vallásukat. A Könyörület Küldötte nem kényszerítette őket arra, hogy muszlimok legyenek apjuk kívánságára.

Egy másik versben a Korán azt mondja:

„Ha a te Urad úgy akarta volna, akkor mindenki, aki csak a földön van mind hívő lett volna. Vajon te (Mohamed) kényszeríteni akarod

az embereket arra, hogy higgyenek?”

[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 10:99]

Mindenki elismeri, még azok is, akik a Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele) kényszerítő térítéssel vádolják, hogy a Próféta Istenfélő ember volt, aki engedelmeskedett Neki teljes szívből mindenben. Akkor hogyan lenne lehetséges, hogy megsért egy ilyen kifejezett Isteni parancsot?

Vannak még olyan hitelesen lejegyzett események is, amikor a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) azt tanácsolta néhány

embernek, hogy még ne legyen muszlim egy ideig, biztonsága érdekében. Egyszer egy ember, akinek Amr ibn Abasza Asszulami volt, nagy távolságból érkezett Mekkába, hogy muszlim legyen. Abban az időben történt ez, amikor a muszlimokat üldözték Mekkában és nagyon nehéz volt találkozni a Prófétával (Allah áldásai és békéje legyen vele). Amr-nak valahogy sikerült megtalálnia a Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele), és kifejezte neki a vágyát, hogy muszlim szeretne lenni. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) azonban azt mondta neki, hogy ne legyen akkor muszlim, mert a Próféta és emberei helyzete

veszélyes volt. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) azt tanácsolta Amr-nak, hogy menjen vissza a családjához, amíg a Próféta győzelme nyilvánvaló lesz.

Körülbelül 7-8 év telt el, amíg Amr újra találkozhatott a Prófétával (Allah áldásai és békéje legyen vele), hogy muszlim legyen. Ha a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) csak azzal foglalkozott volna, hogy megtérítse az embereket biztonságuk ellenére, nem tanácsolta volna Amr-nak, hogy menjen vissza a családjához a fenyegető veszély miatt.

Igaz, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) minden

igyekezetével Isten üzenetét hirdette, hogy az embereket a megmeneküléshez vezesse. **A Korán így írja le lelkesedését:**

„És talán elpusztítod magad **(Mohamed)** a bánattól a nyomdokaikon, ha nem hisznek ebben a beszédben **(ebben a Koránban)**.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **18:6**]

Azonban ez a buzgóság soha nem vezette oda, hogy egyetlen embert akarata ellenére megtérítsen.

Másodszor, nincs rá történelmi bizonyíték, amely arra utalna, hogy Mohamed Próféta **(Allah áldásai és békéje legyen vele)** a „nincs

kényszer a vallásban” elvvel ellenkezően cselekedett volna. Nincs egyetlen egy lejegyzett példa a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) átfogóan dokumentált életében ilyen eseményről. Bár néhány korábbi nyugati történész előhozakodott ilyen állításokkal, a legújabb kutatások megmutatták, hogy az áttérések nem hirtelen történtek a kard hegyénél, hanem az emberek a muszlimok mellett éltek és fokozatosan, őszintén fogadták el a hitet önkéntesen. Valóban úgy van, ahogy George Sale orientalista mondta:

„Aki azt mondja, hogy az iszlám a kard hatalmával terjedt, annak szava

merő feltételezés, mert a kard meg sem jelent sok országban, ahol az iszlám elterjedt.”

Mahatma Gandhi, [az indiai nemzet atyja egyszer azt mondta:](#)

„Egyre jobban meggyőződöm arról, hogy nem a kard az, ami az iszlám számára helyet szerzett az élet rendszerében. **(ehelyett)** A szigorú egyszerűség, a Próféta önfeláldozása, az ígéreteinek lelkiismeretes betartása, nagyfokú odaadása barátai és követői iránt, elszántsága, bátorsága, abszolút bizalma Istenben és saját küldetésében.”

A híres francia történész, **Gustaf Lobon** kijelentette az **Arab civilizáció** című könyvében:

„A hatalom nem tartozott azok közé a tényezők közé, amelyek az iszlám terjedésében szerepet játszottak; ez azért van, mert az arabok engedték, hogy azok az emberek, akiket legyőztek, szabadon gyakorolják a vallásukat.”

Egy másik híres európai író, **Thomas Carlyle** azt mondta:

„Azzal vádolni (a **Prófétát**), hogy a kardra támaszkodott ahhoz, hogy az emberek elfogadják igehirdetését, érthetetlen és értelmetlen!”

A történelem, a logika, az objektivitás és a tudományos kutatás mind visszautasítják azt az elképzelést, hogy Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) rákényszerítette a vallását az ellenkező tömegekre. Önkéntes elfogadás és a teljes meggyőződés az iszlám igazságáról volt az, amely tömeges áttérésekhez vezetett sok országban. Indonézia, Malajzia, Kína és számos dél-ázsiai ország élő példája ennek a ténynek. Napjainkban is láthatunk hasonlót – bár kevésbé erőteljes módon – Európa és Észak-Amerika azok a kontinensek, ahol az iszlám a leggyorsabban terjed.

Mohamed írta a Koránt? Plagizálta a Bibliát?

Nyugaton nagyon elterjedt az a vád Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) ellen, hogy ő találta ki a Koránt. Még azok a nyugati írók közül is, akik különben pozitívan állnak az iszlámhoz, vannak olyanok akik nem ismerik el hogy a Korán kinyilatkoztatás, és a szerzője maga az Isten. Van egy régóta, mélyen gyökerező hagyomány a nyugati irodalomban, amely a Koránt a Próféta munkájának tekinti. Tehát megvizsgáljuk ezt a kérdést, bár

nagyon röviden, a jól dokumentált történelmi tények, a logika és a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) személyisége, élete és munkássága fényében.

Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) valószínűleg a legteljesebben dokumentált életű ember a középkorban és az egész történelmen át. Ez a tény lehetővé teszi számunkra, hogy közelebről megvizsgáljuk a vádat, miszerint ő maga írta volna a Koránt. Ez a téma köteteket tölt meg, tudósok részletesen megvitatták az erős bizonyítékokat, amelyek megalapozzák a Korán isteni eredetét. E könyv terjedelmét

figyelembe véve csak néhányat említünk.

Először is, a Mekkában élő korai arabok tudták, hogy Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) nem tudott olvasni és írni, és nem részesült iskoláztatásban. A Korán maga kijelenti, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) írástudatlan volt, nem tudott olvasni és írni. A mekkai közösségben senki nem próbálta tagadni a Korán állítását:

„[...]Higgyetek Allahban és a Küldöttében, az írástudatlan Prófétában – ő hisz Allahban és az Ő

Szavaiban – és kövessétek őt. Talán az Igaz Útra vezéreltetek.” ([A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 7:158])

Ahogy az életrajzában írják, amikor Gábriel angyal (béke legyen vele) elment a Prófétához (Allah áldásai és békéje legyen vele) először, mikor az 40 éves volt, és kinyilatkoztatta neki a Korán első versét: „Olvass!”, a Próféta válasza az volt, hogy nem tud olvasni. Tehát a kinyilatkoztatás kezdetén sem rendelkezett azokkal a képességekkel, hogy könyvet tudott volna írni vagy szerkeszteni. Ahogy a Korán kijelenti, a tény, hogy a Próféta (Allah áldásai és

békéje legyen vele) írástudatlan volt, önmagában is az isteni bölcsesség része volt:

„Ám előtte még nem recitáltál (Mohamed) egy könyvből sem. És jobboldal nem írtad azt le. Mivel így kételkednének a tudatlan megtagadók.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 29:48]

Másodszor, Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) életének számos pillanatában, amikor felmerült egy probléma, nem tudott megoldást találni, amíg meg nem kapta a kinyilatkoztatást a kérdésről Istentől. Sok ilyen alkalommal a választ késleltette, ami

a Prófétának (Allah áldásai és békéje legyen vele) nagy aggodalmat okozott. Ha a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) maga találta volna ki a válaszokat, miért kellett várnia a kinyilatkoztatásra? Itt van néhány példa:

◆ Volt, hogy egy csoport ember a Próféta feleségét, Áisát (Allah legyen vele elégedett) házasságtöréssel vádolta. A botrányos vádak megrengették a medinai közösséget, és azt eredményezték, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) egy időre külön költözött feleségétől. Ez alatt a különösen nehéz próbatétel alatt nem tudta, mit

tegyen. Végül lejöttek a versek, amelyek megvédték Áisa (Allah legyen vele elégedett) ártatlanságát, és elmarasztalták azokat, akik hamisan vádolták őt.

◆ A Qurais vezetői egyszer feltettek néhány kérdést a Prófétának (Allah áldásai és békéje legyen vele), hogy próbára tegyék, és megtudják, valóban ő-e Isten Küldötte. Olyan történetekről és témákról kérdezték, mint a Hét Alvók, Dhul Qarnain, a lélek természete, stb. Hetek múltak el, és a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) nem adott nekik választ, mert nem volt meg hozzá a tudása abban az időben. A késés miatt a Prófétát (Allah áldásai és

békéje legyen vele) a quraisiak hazugsággal vádolták. Végül a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) megkapott kinyilatkoztatásban egy egész fejezetet a Koránból, amelynek címe a Barlang (18. fejezet), és más versek is, és ez feleletet adott a Qurais összes kérdésére.

◆ Az iszlám korai napjaiban a muszlimok Jeruzsálem felé fordultak ima közben. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) meg akarta változtatni az ima irányát Jeruzsálemről Mekkára. De nem kezdeményezte a változást saját maga; ehelyett várt egy parancsra

Urától, két kezét felemelve
várakozásban. **A Korán kijelenti:**

„Bizony Mi látjuk orcád fordulását
az ég felé[...]” [A Kegyes Korán
értelmezésének fordítása, **2:144**]

Ezután Isten parancsa megérkezett,
és a muszlimok azonnal Mekka felé
fordították arcukat, Északról Dél
felé fordulva.

Mindezekből az eseményekből és
sok másból kiderül, hogy a Próféta
(**Allah áldásai és békéje legyen vele**)
nem cselekedett, amíg nem kapott
kinyilatkoztatást egyértelmű
válasszal vagy paranccsal. Ez volt a
helyzet olyankor is, amikor a
késleltetés miatt megszidták és

hamis próféta-sággal vádolták. Ha a Koránt a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) írta volna, bizonyosan ki tudott volna „nyilatkoztatni” verseket korábban. Ez megmutatja, hogy a Korán Isten kinyilatkoztatása és nem Mohamed (Allah áldásai és békéje legyen vele) saját elképzelése.

Harmadszor, az arabok, mind a muszlimok, mind a nem muszlimok, tanúsítják a Korán magas irodalmi minőségét és különlegességét:

- Umar ibn al-Khattáb (Allah legyen vele elégedett) a mekkai költőverseny bírója volt. Mestere volt az arab nyelvnek. De amikor

hallott egy Korán-részletet, teljesen lenyűgözte, annyira, hogy muszlim lett. Hogyan lett volna a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) képes egy ilyen irodalmi mestermű alkotására, ha soha korábban nem mutatott effajta tehetséget?

- Hasonlóképpen, sokan mások is, mint At-Tufail ibn Amr Ad-Dauszi, Utbah ibn Rabiha (Allah legyen velük elégedett) és mások is ilyet tapasztaltak, amikor a Korán egy részletét hallották. Olyan kijelentéseket ismételtettek, mint „Soha nem hallottam ilyen szavakat korábban. Istenre esküszöm, ez nem költészet, nem mágia, nem jóslás.” Ez volt gyakran az első

benyomásuk. Ez megmutatja, hogy a Korán túlment a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) tehetségén és géniuszán, és eredete más volt, mint Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele).

Negyedszer, hogy határozott különbség van a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) mondásai és a Korán versei között. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) mondásait kötetekben gyűjtötték össze és hadíth-nak hívják, és ez sokkal nagyobb terjedelmű, mint a Korán. Amikor beszélt, mondásait nem kísérték különös tapasztalatok, viszont

amikor kinyilatkoztatást kapott, gyakran tapasztalt az átlagostól eltérő jelenségeket. Amikor a versek lejöttek hozzá, volt, hogy izzadt még hideg napokon is, arca kipirosodott, teste elnehezült, stb. Csak színészkedett volna? Határozottan nem! Hogyan folytathatott volna 23 éven keresztül egy ilyen alakoskodó és bonyolult életet? Ez valójában a különbség a hadíth és a Korán között. A Koránt Istentől szó szerint kapta, a hadíth viszont saját szóhasználata volt.

Másik kulcsfontosságú különbözési pont a Korán és a hadíth között a nyelvhasználat stílusa.

Összehasonlításuk azt mutatja, hogy

a Korán szerzője és a hadíth szerzője teljesen különböző. Azt is hitelesen lejegyezték, hogy az arabok maguk is meglepődtek a Korán nyelvezetén, mert a Próféta a kinyilatkoztatás előtt nem volt ismert semmilyen irodalmi szöveg megalkotásáról. Világos, hogy a Korán nem Mohamed (Allah áldásai és békéje legyen vele) saját alkotása. Még az arabul nem beszélők is észreveszik a hatalmas különbséget a nyelvhasználatban és a stílusban a Korán és a hadíth között, még ha csak fordításban is olvassák.

Ötödször, hogy a Korán nagy része tartalmaz történeteket korábbi prófétákról és népeikről. A

végkövetkeztetés mindig az, hogy a Prófétának nem volt ismerete a korábbi történelmi eseményekről vagy történetekről, és csak a kinyilatkoztatás által ismerte meg őket, **például:**

◆ Mózes és a Fáraó történetének elbeszélése után a Korán kijelenti:

„Te (**Mohamed**) nem voltál a nyugati oldalon, amikor elrendeltük Múszának (**Mózesnek**) a parancsot. Te nem voltál a tanúk között. ~ Mi nemzedékeket támasztottunk és hosszasan telt felettük az idő és te (**Mohamed**) nem lakoztál a Madyan-
iak között, hogy a Mi Jeleinket hirdesd nekik. Mi azonban

Küldötteket küldtünk.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 28:44-45]

◆ A Korán azt is kimondja Jézus és Mária (béke legyen velük) története után:

„Ez a szemmel nem tapasztalható dolgok hírei közé tartozik. Ám Mi sugallatot adunk neked (Mohamed) arról. Te nem voltál náluk midőn elvetették tollaikat (sorsot húzva), hogy (megtudják) melyikük veszi gondjaiba Mariamot. És nem voltál akkor sem náluk midőn vitába keveredtek egymással.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 3:44]

◆ Azt is kijelenti József története után:

„Ez a láthatatlan (**al-ghaibu**) történeteikhez tartozik. Neked (**Mohamed**) sugalltuk azt. Te nem voltál náluk mikor kegyetlen dolgot tervelték ki és fondorlatot készítettek elő.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [12:102](#)]

A fentiekhez hasonló versek gyakran jelennek meg a Koránban a történetek után. Tehát ha a Próféta ezeket a történeteket a zsidóktól és a keresztényektől tanulta volna, miért tulajdonította volna őket Istennek? Ekkorát hazudott volna?

Hatodszor, hogy a Korán súlyosan kritizálta a Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele) több esetben:

- A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) egyszer néhány quraisi vezető társaságában ült, és hívta őket az iszlámra. Egy vak ember, Abdullah ibn Umm Makhtum, aki már muszlim volt, odajött a Prófétához (Allah áldásai és békéje legyen vele), hogy kérdezzen tőle néhány kérdést az iszlámmal kapcsolatban. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) nem foglalkozott vele, mert az iszlám üzenetét akarta átadni a Qurais vezetőinek, annak reményében, hogy muszlimok lesznek. Ez után

jött a kinyilatkoztatás, amely ezért elmarasztalta őt:

„Homlokát ráncolta (Mohamed), és hátat fordított, ~ Midőn odajött hozzá a vak ember. ~ És honnan tudhatod? Talán megtisztítja magát.”
[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 80:1-3]

● A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) szeretett mézet enni. Egyszer nem evett mézet, mert feleségei ezt mondták neki, egy vita eredményeképpen, amely közöttük zajlott. Isten ismét szemrehányást tett neki és elmarasztalta őt:

„Ó Próféta! Miért tiltod meg (a magad számára) azt, amit

megengedett neked Allah – ezáltal feleségeid tetszését próbálván elérni.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 66:1]

- A Tabuk ütközet idején néhány képmutató megkérte a Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele), hogy mentse fel őket az expedícióban való részvétel alól. A könyörületes Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) elfogadta a kifogásukat. Ez után érkezett a kinyilatkoztatás, amely ismét megfeddte és elmarasztalta őt:

„Allah bocsásson meg neked (Mohamed)! Miért adtál engedélyt nekik? Míg világossá válik neked,

kik azok, akik az igazat szölik. És ismernéd a hazugokat.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 9:43]

Isten sok más alkalommal is elmarasztalta a Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele). A logikus kérdés itt, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) miért találta volna ki ezeket a verseket? Még ha valaki kinyilatkoztatta neki ezeket a verseket, miért tartotta volna meg, tudva azt, hogy ezek után korokon át olvasni fogják? A logikus és tényszerű válasz az, hogy ezek nem a Próféta (Allah áldásai és békéje

legyen vele) saját szavai, és nem ő a Korán szerzője.

Hetedszer, hogy a Korán egyik fő témája a Koránnak az, hogy a Korán forrása maga Isten. A Prófétának (Allah áldásai és békéje legyen vele) nem volt semmi joga ahhoz, hogy hozzáadjon vagy elvegyen abból, amit kinyilatkoztatásban kapott.

„Ha meséket, kitalált történeteket szőtt volna (Mohamed) Ellenünk (a Magasztos Allah ellen). ~ Bizony megragadtuk volna őt a jobbjánál fogva, ~ Majd pedig elvágtuk volna az ütőerét.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 69:44-46]

Ha a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) valóban a Korán szerzője lenne, miért kellett kijelentenie ezeket a szavakat? Akkora hazug lett volna, hogy mind összeállította a Koránt, és még fenyegetéseket is kitalált önmaga ellen? A történelem és a logika visszautasítja ezt az állítást, különösen, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) arról volt ismert, hogy egész életében soha nem hazudott. Prófétasága előtt még a pogány bálványimádók is tanúsították becsületességét, és „M megbízhatóként” volt ismert. Azt kellene hinnünk, hogy hirtelen, negyven éves korában nem csak hazugságokat kezdett el mondani,

de hogy ezek a hazugságok Maga Isten ellen irányultak volna?
Egyszerűen logikátlan.

A Biblia plagizálásának vádja

A vád, miszerint a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) plagizálta a Bibliát, alaptalan a két következő oknál fogva.

Az első, hogy több száz referencia van a Koránban, amelyek olyan eseményekről szólnak, amik a múlt ködébe voltak veszve, és amelyekről nem szól a Biblia. Például Ádám (béke legyen vele) bűnbánata a Paradicsomban és az, hogy Isten ezt elfogadta, amely lényegében megszünteti a keresztényi

elképzelést az eredendő bűnről. A Korán olyan prófétai történetekről is beszél, amelyeket a Biblia nem említ, mint az, hogy Ábrahám (béke legyen vele) a tűzbe lett dobva, és Isten megmentette, vagy, hogy Ábrahám (béke legyen vele) megépítette az istenimádat helyét, a Kábát Mekkában. Noé és Jézus (béke legyen velük) életének olyan kulcsfontosságú eseményeit is elmeséli, amelyek teljesen ellenkeznek a bibliai történettel. Honnan szerezte Mohamed (Allah áldásai és békéje legyen vele) ezeket az információkat? Bizonyosan nem a Bibliából. Hogyan mondhatja egy épeszű ember azt, hogy ő plagizálta a Bibliát?

A második, miszerint az egész Koránt Bahirától, a keresztény szerzetestől tanulta volna, **legalább két ok miatt abszurd:**

◆ a találkozás a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) és a szerzetes között rövid ideig tartott, amikor a Próféta csak 12 éves volt. A szerzetes meghívta vacsorára a karavánt, amellyel a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) utazott a Szíriába vezető úton. Elképzelhetetlen, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) ez alatt a rövid idő alatt tanult volna meg mindent Bahirától. Azon kívül nincs történelmi feljegyzés arról, hogy megtanulta volna a Bibliát

Bahirától, azonban arról vannak feljegyzések, hogy a szerzetes megmondta Mohamed (Allah áldásai és békéje legyen vele) prófétaságát, amit zsidó-keresztény írásokból tanult.

◆ nagy része a Koránnak (köztük a hosszabb fejezetei nagy része, mint az 5., 8., 9., 24., 33., 48. stb.) politikai és társadalmi kérdésekkel foglalkoznak, amelyekkel a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) Medinában került szembe több mint tíz éven keresztül. Hogyan taníthatta neki ezeket a fejezeteket Bahira? Ijesztő, hogy ilyen okfejtést közvetített egy francia szerző, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje

legyen vele) az egész Koránt Bahirától tanulta egy rövid találkozó alatt.

Ahogy említettük, sok állítás szól arról, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) a Korán sok történelmi referenciáját keresztényektől vagy zsidóktól tanulta, akik az ő korában éltek. Egyik ilyen állítás szerint két keresztény misszionárius látogatott Mekkába az éves vásárra, akiktől a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) megszerezte a tudást. Azonban ezek a keresztények sokkal korábban meghaltak, még a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele)

élete előtt, tehát lehetetlen, hogy tőlük tanult volna.

Mohamed számos harcot vezetett, amelyek barbárok és véresek voltak?

Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele), a Könyörület Küldötte nem írta elő a háborút az ügyek mindennapi elrendezéseként, ugyanakkor a háborút nem lehet egyszerűen megszüntetni. Amit minden reformer vagy lelki vezető tehet, hogy lecsökkenti a szörnyűségeit. A Könyörület Küldötte, Isten parancsára igyekezett olyan háborús

szabályokat bevezetni, amelyek a háborút annyira emberiessé teszik, amennyire csak lehetséges, elősegítik a békét, és minimumra csökkentik a megfizethetetlen emberélet veszteségét.

A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) hozzáállását a háborúhoz úgy tudjuk a legjobban megítélni, ha megnézzük az adatokat. A Könyörület Küldöttének (Allah áldásai és békéje legyen vele) számos alkalommal kellett megvédenie magát katonailag, azonban az emberi veszteség meglepően alacsony a hasonló harcokhoz képest, a történelem során. Az összesen 28

csatában és 38 hadjáratban az összes emberi veszteség mindkét oldalt számítva, körülbelül 1284 élet volt.

Erre mondhatja azt valaki, hogy az alacsony halálozási szám annak köszönhető, hogy kisebb volt a harcosok száma, akik részt vettek a különböző hadjáratokban. Azonban a figyelmes vizsgálat megmutatja, hogy az ezekben a háborúknban meghalt emberek százaléka nem haladta meg az 1,5 százalékot. Mivel a Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) a legtöbb csatából győztesként került ki, az áldozatok száma azt mutatja, hogy nem lehet őt a történelem kegyetlen és barbár hadurai, hódítói

és hadseregparancsnokai közé számítani – valójában nagyon távol áll tőlük.

Hasonlítsuk össze a fenti számokat a történelem más háborúival. Például csak a Második Világháborúban az áldozatok száma a csatákban részt vevő harcosokéhoz képest 351%. Ez azt jelenti, hogy 10 600 000-en vettek részt a harcokban, azonban 54 800 000 volt a halottak száma.

A barbár harc terjesztésével ellentétben a Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) elsőprő változást hozott a hadviselésben, radikálisan csökkentve az erőszak alkalmazását

mások ellen. A mai világhoz hasonlóan, a Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) is olyan világban élt, amikor a brutális harc általános volt. Mint a római és a perzsa birodalmak abban az időben és a mai birodalmak, az arab törzsek leginkább anyagi érdekek miatt harcoltak, nem valamilyen magasabb rendű erkölcsi célért. A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) azonban teljesen megváltoztatta ezt.

A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) nagy hangsúlyt fektetett számos erkölcsi érték betartására még a háború zűrzavara közepette is. Először,

alapvetően újrafogalmazta azt, amit háború alatt értünk. Bevezetett egy teljesen új fogalmat – dzsihad fí szabíl Allah – és ez által megtisztította a harcot az anyagi és önző érdekektől. A dzsihad küzdelmet jelent, annak a küzdelmét, aki azért tesz erőfeszítést, hogy megszüntesse a mások által elkövetett igazságtalanságokat és elnyomást. Az „Allah útján” (fí szabíl Allah) hozzátételével az ember megtanulja, hogy a harcot ne önmaga, vagy a hadizsákmány, büszkeség, presztízs, emberek alárendelése vagy elnyomása érdekében vívja. Ez a hit tartja össze a harc alapelveit és megfékezi mindazt a lehetséges

igazságtalanságot, amely előfordulhat ilyenkor.

Ez alatt az új háború-konceptió alatt a Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) új törvényi rendet vezetett be, amely a harc alatti viselkedéssel foglalkozik: erkölcsi határaival, eszközeivel, jogaival és kötelességeivel; a különbségtétellel harcosok és nem harcosok között és az ő jogaikkal; és a küldöttek, hadifoglyok és meghódított népek jogaival. Mindezeket az értékeket a Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) egyértelműen kifejezésre juttatta.

A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) az emberi élet szentségét és sérthetetlenségét is kihangsúlyozta, akár muszlimokról, akár nem muszlimokról van szó.

Megtestesítette a Korán versét:

„[...]ha valaki megöl egy lelket, egy másik lélek nélkül (nem más megölése miatti büntetésből), vagy a földön való rossz okozásának hiányában, akkor az olyan, mintha minden embert megölt volna[...]” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása,]

Ezzel az isteni útmutatással a Könyörület Küldötte (Allah áldásai

és békéje legyen vele) megtisztította a háborút minden önző érdektől és alantas céltól. Követői, bár bizonyosan hajlamosak voltak – és azok ma is – a hibázásra, általánosságban mégis figyelemre méltó példái voltak ezeknek az alapelveknek.

A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) betiltotta a rablást, a banditizmust és vandalizmust, amelyek a háborúk velejárói voltak az ő ideje előtt. Például miután aláírták a Khaibar békeszerződést, néhány fiatal új muszlim elkezdte fosztogatni a zsidók vagyonát. A zsidó vezető elment a Könyörület Küldöttéhez

(Allah áldásai és békéje legyen vele) és azt kérdezte: „Helyénvaló, hogy embereid levágják szamarainkat, esznek a földjeink (terméséből) és megverik nőinket?” A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) azonnal az egész hadsereget a mecsetbe rendelte imára és azt mondta nekik: „Allah nem engedte meg nektek, hogy bemenjete a Könyv Népeinek házaiba engedély nélkül, hogy megverjétek a nőiket és egyetek földjeikről.” Ha egy tejet adó állatot találtak az úton és a katonák akartak a tejéből inni, nem vehettek belőle, csak ha engedélyt kaptak rá. Ezért még harc idején is a Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje

legyen vele) nyomatékosította a törvény erejét és a vagyon és mások jogainak tiszteletben tartását, ami sokkal több, mint amit a modern háborúban látunk.

A múltban a hadseregek tönkretették a termőföldeket, farmokat és a magántulajdont, még teljes falvakat is. A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) azonban megtiltotta minden nem harcoló meggyilkolását, ilyenek a nők, gyerekek, idősek, betegek, sebesültek, vakok, mozgássérültek, értelmi fogyatékosok, utazók, szerzetesek és imádkozók. Valójában csak a tűzvonalban volt szabad az ölés; mindenki mögöttük

védve volt a támadástól. Feltűnő, hogy a Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) sokkal többet ad, mint amit a mai igazságos háború elméletében leírnak. Egyszer a Könyörület Küldötte látott egy női holttestet a harctéren és nagyon szomorú lett. Ezért azt parancsolta generálisának, Khálid ibn Al-Walídnak (Allah legyen vele elégedett): „Ne öljetek meg nőket vagy dolgozókat...” A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) különösen megparancsolta a muszlimoknak, hogy ne öljenek meg szerzeteseket vagy imádkozókat, és hogy ne romboljanak le imahelyeket.

Az iszlám előtt úgy az arabok, mint a nem arabok szokása volt a bosszú hevében élve elégetni ellenségeiket. A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) határozottan megtiltotta ezt: „Senki nem büntethet tűzzel, kivéve a Tűz Ura (Isten).” Megtiltotta az ellenség holttesteinek megszenségtelenítését és végtagjainak levágását is.

A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) megtiltotta a hadifoglyok meggyilkolását, **kijelentette:** „Egy sérült embert sem szabad megölni és egy menekülőt sem szabad üldözni...”

A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) azt is kijelentette, hogy nem szabad senkinek a bizalmával visszaélni és megölni azokat, akikkel békeszerződés van érvényben. **Egy békeszerződést sem szabad megszegni:** „Ha szerződést kötök emberekkel, nem változtathatok rajta, amíg le nem jár az ideje...”

Ma, a „megelőző csapások” kifogása alatt folytatott folyamatos háborúk idején ezek a tanítások megmutatják igazságos jellemét – egy Küldött, aki a mi időnkre ad válaszokat.

A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele)

mindent megtett, hogy a minimálisra csökkentse az emberáldozatok számát. Aki objektíven tanulmányozza a Könyörület Küldöttének (Allah áldásai és békéje legyen vele) harcait, és összehasonlítja őket a történelem más harcaival a modern időkben (mint az iraki, afganisztáni „terrorizmus-ellenes” háborúval) könnyen juthat arra a következtetésre, hogy az ő háborúi a legkevésbé voltak véresek – és a leghumánusabbak voltak.

Sokan úgy mutatják be a Könyörület Küldöttét (Allah áldásai és békéje legyen vele), mint egy vérszomjas hadurat, akinek a csatázás lett volna

a legfőbb elfoglaltsága. A valóság azonban az, hogy tíz medinai évéből csak 795 napot töltött csatában és hadjáratban. A tíz év többi része (körülbelül 2865 nap) alatt azzal foglalatoskodott, hogy az emberek életében forradalmi jobbításokat hajtson végre, és teljesen megreformálja egy pogány társadalmat. Ezt a történelmi tényt gyakran figyelmen kívül hagyják az életrajzírók és majdnem az összes nyugati író, akik hadúrnak mutatják be.

**Mohamed barbár testi
fenyítéseket alkalmazott – ez igaz?**

Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele), a Könyörületes Küldött a bűn és igazságtalanság által megfertőzött társadalmat egy, a mai muszlimok számára is utópisztikusnak tűnő társadalommá változtatta. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) ezt Isten parancsainak követése által érte el, azon keresztül hogy a társadalom betegségeinek gyökereihez fordult és igazságos, működő jogi rendszert hozott létre.

Vegyük példaként a házasságtörést és a szexuális szabadosságot.

Amikor a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) Medinába érkezett, a házasságtörés általános

volt és a prostitúció nyereséges üzletnek számított. Először megalapozta az emberek erkölcsi érzékét e bűnökkel kapcsolatban, ami bizonyos időbe telt. Majd bezáratta a bordélyok ajtaját és megtisztította az egész társadalmat.

Hogy megértsük a prófétai jogrendszert, először azt kell megértenünk, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) az emberi élet minden színterével foglalkozott: a személyestől a társadalmi valóságokig, és a szellemi világgal is. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) az egyéni és társadalmi érdekekkel ugyanúgy foglalkozott, az itt és most

fontos dolgokkal, mint a túlvilági, spirituális dolgokkal.

Az evilágot illetően, ha tanulmányozzuk a Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele) által hozott jogrendszer társadalomra adott jótékony hatásait, azt találjuk, hogy gyökerének, az iszlám jogrendszernek (a sariának) rengeteg közös pontja van a legtöbb jogrendszerrel. Például a társadalmi biztonság elérése érdekében a legtöbb jogrendszer – az iszlámét beleértve – az elrettentés elvét alkalmazza. A gondolat alapja az, hogy a fenyegető büntetés kilátásba helyezése miatt az egyén kevésbé

valószínű, hogy elkövessen egy bizonyos bűnt.

Vegyük a gyilkosság példáját. Ha valaki tudja, hogy semmi nem fog történni, ha megöl egy embert, akkor ez nem fogja elrettenteni a bűntől, mintha tudná, hogy börtönbe kerül, vagy akár a saját életét is elveszítheti tette következményeként. Ha az egyént a súlyos bűnöktől büntetés kilátásba helyezésével rettentik el, életek menekülnek meg és a társadalom biztonságosabb lesz. **Ahogy a Korán mondja:**

„És nektek a megtorlásban élet (megmentése) vagyon! Ó ti ésszel

bírók! Talán istenfélők lesztek!” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 2:179]

Az áldozatok és a társadalom érdekeinek kiegyenlítése érdekében a jogrendszerek (a próféta sariát is beleértve) a kárpótlás és a büntetés alapelveit alkalmazza. A büntetés és kárpótlás elvét alkalmazva, a társadalom visszakapja a bűnözőtől azt az előnyt, amit igazságtalanul szerzett a kérdéses bűn elkövetése által a társadalomtól és az áldozattól. Ellenkező esetben, ha a bűnöző büntetlenül marad, igazságtalan lenne mind a törvénytisztelő állampolgárokkal, mind a bűn áldozataival szemben.

A megtorlással kapcsolatban sokan érvelnek azzal, hogy ez nem sokat segít az áldozatokon vagy a bűnösökön. Például egy gyilkos megölése nem hozza vissza az életbe az áldozatot, és csak még egy élet vész el. Azon kívül azt az érvet is felhozzák, hogy az áldozatokat abban kellene támogatni, hogy megbocsásson, és nem abban, hogy megtorlást követeljen – ezalatt azt értik, hogy a megbocsátás közelebb áll a civilizáltsághoz és a bosszú a barbársághoz.

Az iszlám törvénykezés (a **saríá**) valójában két választási lehetőség elé állítja az áldozatot: hogy megbocsásson, vagy, hogy

megtorlást követeljen. A Korán abban támogatja az áldozatot, hogy bocsásson meg a kihágás elkövetőjének, és ez mindkét fél számára hasznos lesz. Azonban vannak olyan esetek, amikor az áldozatok és családtagjaik akkora fájdalmat éreznek a bűntény következményeképpen, hogy nem látnak más megoldást, mint a bűnös megbüntetése vagy, hogy a bűnös fizessen bűnéért anyagi kompenzáció vagy más eszközök által. Ezekben az esetekben a megtorlás és kárpótlás az áldozat és általánosságban nézve a társadalom érdekeit nézi. Eme érdekek figyelmen kívül hagyása igazságtalansághoz vezethet;

manapság vannak olyan jogrendszerek, amelyek annyira elnézőek bizonyos súlyos bűnök, mint a nemi erőszak vagy a gyermekbántalmazás elkövetőivel szemben, mintha csak egy legyintést kaptak volna, az áldozatokat pedig ott hagyják összezavarva, hogy bántalmazóik büntetlenül maradtak, míg az ő életük a legtöbb esetben örökre tönkrement.

A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele), a Könyörület Küldötte nem hagyta ki a bűnözőt az egyenletből, és foglalkozott az ő lelki javulásával is. A bűnösök gyakran kapnak második esélyt, mert ha megbánják az első

cselekedetet és megjavítják viselkedésüket, elengedhetik büntetésüket. **A házasságtörés bűnéről a Korán azt mondja:**

„[...]Ám ha megbánást mutatnak és jó útra térnek, hagyjátok őket! Bizony Allah a Kiengesztelődő, Könyörületes.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **4:16**]

Ezen túl, maga a büntetés is tekinthető lelki tisztulásnak a bűnös számára. Ebből a szempontból megvizsgálva, a bűnös, akinek fontos a spiritualitás és túlvilági élete, valószínűleg azt választja, hogy megbűnhődjön bűneiért.

Maiz ibn Malik története szépen illusztrálja ezt. Maiz házasságtörést követett el, és elment a Prófétához (Allah áldásai és békéje legyen vele) megvallani bűnét, és azt kérte, hogy tisztítsa meg a bűnétől azáltal, hogy megbünteti. Maiz tudta jól, hogy e bűn büntetése a halálra kövezés. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) elküldte háromszor, és kétszer megkérdezte Maiz törzsét, hogy Maiz normális-e, vagy van esetleg valami furcsa a viselkedésében. Biztosították róla, hogy egészséges, és ő az egyik legjobb ember. Csak miután Maiz negyedszer is kérte a Prófétától (Allah áldásai és békéje legyen vele), hogy megbüntesse és miután a

Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) teljesen megbizonyosodott afelől, hogy épelméjű, akkor lett a büntetés végrehajtva.

Egy hasonló eset történt egy nővel, aki házasságtörést követett el, és mint Maiz, kérte a Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele), hogy büntesse meg, és a Próféta őt is elküldte. Csak miután kitartott amellett, hogy megbüntessék, akkor kapott büntetést. Még akkor is, a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) nagyon dicsérte különleges bűnbánatát, halotti imát tartott neki és eltemette. Ez azt mutatja, hogy a Próféta (Allah

áldásai és békéje legyen vele) milyen magas szintű erkölcsi érzéket plántált követői szíveibe és elméibe. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) soha nem alkalmazott semmilyen büntetést az előtt, hogy az adott társadalom tagjai készek lettek volna rá.

Az is megjegyzendő, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) tanításait a büntető törvények tekintetében soha nem szabad a bűnös körülményeinek vizsgálata nélkül alkalmazni. Tehát a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) nem gondolta, hogy egy adott büntetés minden körülmény esetén alkalmazható.

A kontextus fontossága a testi fenyítések alkalmazásának tekintetében nyilvánvaló a lopás bűnének esetében. Bármely szervezett társadalom a lopást büntetendő cselekménynek tartja. Előfordulhatnak azonban olyan esetek, amikor a lopás megérthető, és amikor az ide illő büntetéstől el lehet tekinteni. Például éhség idején az iszlám második kalifája, Umar ibn Al-Khattáb (Allah legyen vele elégedett) nem alkalmazta a lopás testi büntetését, amely a kézlevágás, mivel éhezés idején a lopás megélhetési bűn, nem gonoszság.

Az iszlám büntetései, különösen a házasságtörés és a lopás büntetései

csakis olyan iszlám társadalomban hajthatók végre, amelyben a társadalmi igazságosság és az erkölcsi tudatosság irányadóak, és amelyben nem lehetséges bűnöket elkövetni, csakis gonoszságból. A Könyörület Küldötte (Allah áldásai és békéje legyen vele) soha nem alkalmazott semmilyen büntetést ettől eltérő környezetben.

Lehet nem ideillő kijelenteni itt, de a házasságtörés büntetése, a halálra kövezés, amelyet a zsidók és a keresztények ma nem alkalmaznak, először a Tórában volt előírva, amelyet mindkét vallás szentnek tart.

Mohamed a nők elnyomását és alávetettségét hirdette?

Vannak, akik azzal vádolják Mohamed Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele), hogy a nők elnyomását hirdette, ezt lehet leolvasni tetteiből, és ez az az alapelv, amelyet követőinek tanított. **Azt kérdezik:** hogyan lehet a nők elnyomását úgy beállítani, mint néhány eltévelyedett muszlim gonosz tettét, pedig maga az Iszlám Prófétája engedélyezte? Sőt, mivel Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) a nőkkel kapcsolatos törvényeket férfi

szemszögből és egy patriarchális, törzsi társadalom szemszögéből fogalmazta meg, amelyben élt, ez természetesen vezetne ahhoz, hogy a nők helyzetét lealacsonyítsa. Emiatt, ahogyan folytatódik az érvelés, az iszlám hozzáállása és törvényei elavultnak számítanak és modernizálásra szorulnak.

Azonban valóban ez a helyzet a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) tanításaival és gyakorlatával, hogy elnyomóan közelít a nők életéhez? És tanításait saját személyes tudására, tapasztalataira vagy a társadalomra alapozta, amelyben élt? Az iszlám hozzáállása a nőkhöz személyes,

társadalmi és történelmi helyzetűtől függ?

Ahogy a Korán mondja:

„Ő az, Aki megteremtett benneteket egyetlen lélekből és abból a párját, hogy nála lakozzék.[...]” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 7:189]

Ez a fontos vers egyenlőséget fejez ki a férfiak és a nők között. Ez egy olyan alapelv, amely az iszlám átfogó emberiség-**szemléletéből fakad**: hogy a férfiak és a nők a legalapvetőbb szinten egyenlők a végső boldogság keresésében. Míg az iszlám törvény természetesnek veszi bizonyos biológiai és

társadalmi különbségeket a férfiak és nők között, a nemi egyenlőségnek ezt az átfogó szemléletmódját soha nem áldozta fel.

Ugyanakkor a nőkre vonatkozó szabályok és korlátozások, amelyek modern szemszögből diszkriminálónak tűnhetnek, nem a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) személyes véleményén vagy a történeti eshetőségeken alapozódnak. Ehelyett a muszlimok hisznek abban, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) az Isteni Üzenet közvetítője volt, amely örök bölcsességet hordoz magában. Isten Bölcsessége felfogásához tanulásra, spirituális

megértésre és tapasztalatra van szükség. Tehát a muszlimok nem fognak valamit visszautasítani, csak mert ellenkezik valamilyen modern irányzattal.

Hozzá kell tennünk, hogy bár léteznek a nemek között biológiai és társadalmi különbségek, a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) etikája a férfit és a nőt jelentőségteljes módon köti össze: a jócselekedetek megtételére való igyekezetben. Mindketten a jó ügynökei kell, hogy legyenek, és segíteniük kell egymásnak abban, ami valóban helyes. A Korán nemcsak felruházza a nőket olyan magas rendű ideálokkal, mint

erényesség és tudás, hanem a nők és a férfiak szerepét elválaszthatatlanul összeköti; tehát egyik nem sem előbbre való a másiknál. **A férj kapcsolatát feleségével így írja le a Korán:**

„[...]Ők olyanok számotokra, mint a ruházat és ti is olyanok vagytok az ő számukra.[...]” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **2:187**]

Mindketten egymást támogatják a jó elérése iránti igyekezetükben.

A Próféta (**Allah áldásai és békéje legyen vele**) nemcsak igazságosan bánt a nőekkel, hanem fel is emelte státuszukat egy olyan társadalomban, amely a nőket

átoknak tekintette és alacsonyabb rendűként értékelte. Ez egy olyan társadalom volt, amely élve eltemette az újszülött lánycsecsemőket, egy ferde becsületszemlélet védelmében.

Két kulcsfontosságú eset demonstrálja, hogy milyen figyelmet és rangot adományozott a nőknek. Az egyik halálakor, amikor az ember a legfontosabb kérdésekkel foglalkozik, a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) nyomatékosan tanácsolta társainak, hogy a nőkkel kedvesen és könnyörületesen bánjanak.

A másik eset a búcsúzarándoklati beszéde a Arafah hegyen, egyetlen zarándoklata, amelyen a források szerint százhuszezer ember vett részt. Arra használta fel ezt az egyedi és ritka alkalmat, hogy társainak megtanítsa a nőkkel való igazságos és könyörületes bánásmódot, nehogy az emberek visszatérjenek régi igazságtalan gyakorlatukhoz.

Életéből száz meg száz példát lehetne hozni, amelyek megmutatják, hogy a nőkkel könyörületesen, a legmagasabb méltósággal és tisztelettel bánt. Nemcsak a muszlim nőkkel viselkedett méltósággal és

tisztelettel, hanem a nem muszlim nőkkel is. A mindenféle háttérű, fajú és bőrszínű nők mind menedéket és könyörületes védelmezőt találtak benne. Ezt az állítást számos eset igazolja, amelyeknek taglalása túlmegy ennek az írásnak a terjedelmén.

Azt tanította nekik, hogy „a nők pont olyanok, mint a férfiak”. Ez a egyértelmű kijelentés a Prófétától (Allah áldásai és békéje legyen vele) származik, aki kihirdette ezzel a nők és a férfiak egyenlőségét státuszban és rangban.

Egyszer egy ember elment a Prófétához (Allah áldásai és békéje

legyen vele) és azt kérdezte: „Ki érdemli meg a legjobb társaságomat?” A Próféta azt felelte: „Az édesanyád.” Az ember megismételte a kérdést háromszor, és a Próféta megismételte ugyanazt a választ. **A negyedik alkalommal azt mondta:** „Az édesapád.”

Akik számára ismeretlen az arab kifejezésmód, a Próféta (**Allah áldásai és békéje legyen vele**) válasza „az édesapád” a negyedik alkalommal az anyaság magas rendű státuszát fejezi ki az apasággal szemben, és a nők felmagasztalt státuszára az iszlámban.

Egy másik alkalommal azt mondta:
„Egy hívő ne gyűlöljön egy hívő
nőt. Ha nem tetszik neki jellemének
egy bizonyos oldala, bizonyosan
tetszik neki egy másik.”

Mindazokon az alkalmakon, amikor
leánya, Fátimah eljött az otthonába,
felállt, hogy üdvözölje,
megcsókolta, és helyével kínálta.
Amikor ő látogatta meg lányát, **ő
ugyanazt tette:** felállt, hogy
üdvözölje apját, megcsókolta őt és a
saját helyét kínálta neki. Idős nők,
rablányok és olyan nők, akiket
sokan nem tartanak fontosnak,
megkapták a segítségét, amikor
Medina utcáit járva segítséget
kerestek. A Prófétában (Allah

áldásai és békéje legyen vele)

mindig segítő kézre találtak; ilyen volt alázatossága, gyengédsége és könyörülete a nők iránt.

Több száz példát lehetne idézni életéből, amelyek megmutatják, milyen együtt érzően és tisztelettudóan bánt a nőkkel.

Nemcsak a muszlim nőknek és saját közössége nőtagjainak méltóságát tisztelte, hanem a nem muszlim nőknek és a kívülállóknak egyaránt. Különböző háttérű, származású és korú nők találtak nála menedéket és könyörületet.

Mohamed Próféta antiszemita volt és lemészárolta a Banu Quraiza zsidó törzs férfait, nőit és gyerekeit? Az Arab Félsziget etnikai megtisztítását tervezte a zsidóktól?

A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) hirdette az iszlámot a zsidóknak és remélte és fohászzkodott üdvözülésükért. Nem tanította a követőinek, hogy gyűlöljék vagy irtsák ki a zsidókat. A Banu Quraiza esetét sokszor, mint ártatlan zsidók meggyilkolását mutatják be, de a történelmi kontextus bemutatása nélkül. A konfliktus nem a zsidók vallása miatt volt, hanem ez egy háború

volt, amelybe a Banu Quraiza készakarva vonta bele magát.

Amikor a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) Medinába jött, alkotmányos szerződéseket kötött a kisebbségben ott élő zsidókkal.

Jogokat és szabadságot adott nekik, amelyet élveztek, amíg békében éltek. A muszlimok nem bántották őket.

Illusztráljuk egy példával: egyszer egy zsidó és egy muszlim vitába keveredtek. Amikor a zsidó Mózeszt (béke legyen vele) Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) fölé magasztalta, a muszlim megsértette a zsidót. A

zsidó panaszt nyújtott be a Prófétának (Allah áldásai és békéje legyen vele), aki azt mondta: „Ne adjatok nekem felsőbbséget Mózes felett.” Ez a vallási együttélés volt a háttere a Banu Quraiza esetének.

A szerződés, amit Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) kötött a zsidókkal más medinai törzsek között egy írott alkotmány része volt, amelyet ma a történelem legrégebbi alkotmányának tekintenek. Egy egész cikkelye ennek az alkotmánynak specifikusan a zsidókkal foglalkozott.

Az alkotmány fő záradékai, amelyek a muszlim-zsidó kapcsolatokkal

foglalkoztak, kijelentette, hogy a muszlimok és a zsidók békében kell egymással éljenek és nem szabad kihágást követniük egymás ellen. Mindkét csoportnak meg kell védelmeznie Medina városát, és ha bármilyen külső agresszió felmerül, mindenkinek együtt kell védenie a várost és osztoznia az anyagi terhekben.

E békeszerződés azt is tartalmazta, hogy Medina nagyobb zsidó törzsei abban az időben Banu Quraiza, Banu Nadir és Banu Qainuqa voltak. Bár voltak más zsidó törzsek is, akikkel a muszlimok békében éltek, ezek a törzsek azonban nem tartották be a szerződést, és egyik a másik

után a három törzs megszegte a szerződést.

Először a Banu Nadir megkísérelte meggyilkolni a Prófétát (**Allah áldásai és békéje legyen vele**), amely háborúhoz vezetett a muszlimok és a törzs között.

Másodszor a Banu Qainuqa szegte meg egy muszlim nő jogait azzal, hogy erőszakkal nyilvánossá tette a nő intim testrészeit, miközben a piacon volt. Ez másik harchoz vezetett a muszlimok és a zsidók között. Ennek következtében mindkét zsidó törzset kiűzték Medinából, mivel megszegték a szerződést és az alkotmányt.

A Banu Quraiza nemcsak megszegték a szerződést, hanem összeszövetkeztek a mekkai és más arab törzsekkel, hogy támadást intézzenek Medina ellen a muszlimok egyszer és mindenkorra kiirtására. Manapság az ilyen cselekedet árulásnak és lázadásnak minősül.

A zsidók és szövetségeseik tízezres hadsereggel indultak Medina ellen. A Prófétának (Allah áldásai és békéje legyen vele) csak háromezer katonája volt. Az ebből kialakult csatát az „árok csatájának” hívták, mert a muszlimok árkot ástak Medina köré védelmi taktikaként.

A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) soha nem találta magát szembe ilyen kritikus és riasztó helyzettel egész katonai tapasztalata során. A muszlim nőket és gyerekeket Medina külvárosaiba kellett küldenie biztonságuk érdekében. A muszlimok attól féltek, hogy a közösség eltűnik a föld színéről.

A Korán a következőképpen írja le a helyzetet:

„Midőn eljöttek hozzátok fölületek és alólatok és midőn a tekintetek elhomályosultak és a szívek a torkokhoz értek el és ti mindenfélét gondoltatok Allah-ról. ~ Akkor ott

próbának vették alá a hívők és szörnyű remegéssel megremegtettek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 33:10-11]

Hirtelen viharos szél kezdett fújni, amely stratégiaileg a Prófétának (Allah áldásai és békéje legyen vele) és seregének kedvezett. A befejezhetetlen harc és a nehéz időjárási viszonyok egy idő után arra kényszerítették az ellenséget, hogy hagyja el a helyszínt. Beismerve vereségüket a mekkaiak és a többi törzs elhagyta Medinát. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) azonnal Banu Quraiza ellen vonult. Majdnem egyhónapos ostrom után Banu Quraiza megadta magát.

Mohamed Prófétának (Allah áldásai és békéje legyen vele) akkor a 700 Banu Quraizai hadifogoly sorsáról kellett döntenie. Nem maga hozta a döntést, hanem a feladatot Sza'd ibn Mu'ádhra, egy bíróra bízta, aki a Banu Quraiza szövetségese volt és az egyik nagy medinai törzs főnöke.

Sza'd mindkét oldalról esküt kért – a Prófétától (Allah áldásai és békéje legyen vele) és a Banu Quraiza vezetőitől – hogy ezt a határozatot érvényben tartják. Sza'd végső döntése az volt, hogy akik harcoltak a muszlimok ellen, azokat meg kell ölni, és a nőket és gyerekeket hadifogságban tartják. Ezt az ítéletet hajtották végre a zsidók önkéntes

beleegyezésével, hogy miszerint tartják magukat a határozathoz.

A Banu Quraiza sajnálatos módon azért szembesült ezzel a szigorú büntetéssel, mert az árulás nagyon súlyos tett, amely alapjaiban veszélyeztette a közösség törékeny egyensúlyát. A zsidók tulajdonképpen nem ellenkeztek az ítélettel szemben, mivel Sza'd döntését a zsidók törvényére alapozta, **ahogyan a Tóra leírja:**

„Mikor valamely város alá mégy, hogy azt megostromold, békességgel kínáld meg azt. És ha békességgel felel néked, és kaput nyit, akkor az egész nép, amely találhatik abban,

adófizetőd legyen, és szolgáljon neked. Ha pedig nem köt békességet veled, hanem harcra kél veled, akkor zárd azt körül; És ha az Úr, **a te Istened kezedbe adja azt:** vágj le abban minden fineműt fegyver élével; De az asszonyokat, a kis gyermekeket, a barmokat és mind azt, ami lesz a városban, az egész zsákmányolni valót magadnak prédáljad.” (Deuteronomium 20:10-14)

Egy hindu író, **Nadhuran a Banu Quraizára kirótt ítélet részletes történelmi tanulmányozása után arra a megállapításra jutott:**

„Bár szigorúnak tűnik, Sza'd ítélete igazságos volt. Először is ez az ítélet egyezett az ő [a zsidók] saját törvényeivel. Másodszer, az ítéletre egy közvetítőt választottak ki, aki az ő szövetségeseik volt és ők maguk választották őt arra a feladatra, hogy köztük és Mohamed között közvetítsen.”

Az összehasonlító vallástudomány tudósa, [Karen Armstrong](#) kijelenti:

„...Fontos azonban megjegyezni, hogy a Quraizaiakat nem vallási vagy származási okok miatt ölték meg. Az oázis egy másik zsidó törzse sem ellenkezett vagy kísérelt meg közbeavatkozást, mivel

világosan látni lehetett, hogy ez tisztán politikai és törzsi ügy... A Quraizai férfiakat árulásért végezték ki. Medina többi tizenhét zsidó törzse az oázisban maradt, baráti viszonyt ápolva a muszlimokkal hosszú évekig, és a Korán továbbra is lelkére kötötte a muszlimoknak, hogy emlékezzenek a Könyv Népeivel való lelki rokonságra...”

Ezért világos az esemény körülményeinek részletes vizsgálata után, hogy a medinai zsidók kiirtása vagy a térség etnikai megtisztítása a zsidóktól alaptalan vádak.

A muszlimok tulajdonítanak istenséget Mohamednek?

Az iszlám tiszta és szigorú monoteizmusának ismeretében ez a kérdés első látásra érdektelennek, sőt, abszurdnak tűnik. Azonban mivel a muszlimok nagyon tisztelik és nagyra értékelik a Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele), sok nem muszlim, különösen a Nyugaton hibásan azt hiszi, hogy a muszlimok imádják őt. Van, aki azzal is vádolja a muszlimokat, hogy abban hisznek, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) Isten lenne.

A látványos esemény, amely halálakor történt elég ahhoz, hogy az ezzel foglalkozó kérdéseket egyszer és mindenkorra félre tegye. Amikor a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) meghalt, társai, különösen a hozzá közel állók, nem akarták elhinni a hírt. Egyik legerősebb közülük, aki később a második kalifa lett, Umar ibn Al-Khattáb (Allah legyen vele elégedett) nemcsak visszautasította a tény elfogadását, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) meghalt, hanem meg is fenyegetett mindenkit azzal, hogy megöli, aki ezt „híreszteli”. De a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) és Umar barátja, Abu Bakr (Allah

legyen vele elégedett), miután megbizonyosodott arról, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) földi élete véget ért, felállt és a leghatározottabb szavakkal kijelentette: „Ó emberek! Ha közületek bárki Mohamedet imádja, Mohamed meghalt. [De] ha valaki közületek Istent imádja, Isten Élő és Halhatatlan.”

Majd Abu Bakr (Allah legyen vele elégedett) felolvasta azokat a verseket, amelyek a Prófétának (Allah áldásai és békéje legyen vele) az Uhud csata idején lettek kinyilatkoztatva, amikor sok muszlim megrémült a hamis hírtől a haláláról:

„Mohamed csúpán egy küldött. Már előtte is eltávoztak a küldöttek. És vajon, ha meghalna vagy magöletne, akkor elfordulnátok?” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 3:144]

A versek olyan hatással voltak az emberekre, mintha először hallották volna.

Halála előtt a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) figyelmeztette minden követőjét egyaránt, hogy ne imádják vagy bálványozzák őt, ahogyan más Próféták követői tették (Prófétájukkal). Fáradhatatlanul tanította őket halandóságára és

ember létére, csak annyi a különbség, hogy ő Isten Küldötte.

A Korán egyértelműen kijelenti, és többször megismétli:

„Mondd (Mohamed): Én is csak olyan ember vagyok, mint ti! [...]”
[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 18:110]

Megtiltotta, hogy imahelyet építsenek sírjára. A Prófétát (Allah áldásai és békéje legyen vele) tulajdonképpen a lakásában temették el, amely a medinai nagymecset oldalában épült. Még ma is ugyanahhoz a mecsethez csatlakozik, és ha a muszlimok meglátogatják a mecsetet és

imádkoznak benne, csak azért látogatják meg a sírját, hogy áldást mondjanak rá. Nem imádkoznak hozzá semmilyen haszonért, mert ez a tett szigorúan tilos az iszlámban.

Végül ideillő megemlíteni azt is, hogy nincs egyetlen olyan iszlám szekta sem, amely Mohamedet (Allah áldásai és békéje legyen vele) istennek tartja és imádkozik hozzá.

Mohamed Istene bosszúálló?

Ez a mélyen gyökerező tévedés, amely a nyugati gondolkodásba befészkelte magát a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele)

tanításaival kapcsolatban olyan gondolat, amely mindenféle alapot nélkülöz. A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele), aki könyörületként küldetett el az egész teremtett világhoz lett küldve, arra tanította követőit, hogy Isten sok névvel rendelkezik, melyeket kijelentett a teremtett világnak. Ezek közül a Könyörületes és Irgalmas a Koránban leggyakrabban idézett Tulajdonságok, és a legfontosabbak is.

A Korán (egy kivétellel) összes fejezete a következő fohással kezdődik: „Isten, a Könyörületes és Irgalmas nevében.” Valójában a „Könyörületes” (Ar-Rahman), mint

Isten neve nem volt ismert az arabok között a Korán kinyilatkoztatásának idején. Kinyilatkoztatás mutatta be nekik, és mikor megkérdezték, hogy mit jelent, **a következő vers került kinyilatkoztatásra:**

„[...]Fohászkojtok Allahhoz, vagy fohászkojtok a Könyörületeshez! Bármelyikhez is fohászkojtok, Őt illetik meg a Legszebb Nevek. [...]”
[A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, **17:110**]

A „Könyörületes” név nem csak egy a Szép Nevei közül; nagyon fontos szerepe van az iszlámban. Az iszlám egyik fontos alapelve, hogy Isten Könyörülete túlszárnyalja haragját.

A Próféta közölte, **hogy Isten azt mondta:** „Könyörületem felülmúlja Haragomat.” Számos vers és prófétai mondás található az iszlámban, amelyek kijelentik Isten Könyörületét és irgalmasságát. Például a Próféta **(Allah áldásai és békéje legyen vele)** azt mondta, hogy „Allah irgalmas és szereti az irgalmat. Az irgalomért olyan ellátást ad, amelyet nem ad a nyers viselkedésért.”

Egy másik közlés szerint a Próféta **(Allah áldásai és békéje legyen vele)** kijelentette: „Allah száz részre osztotta a könyörületet és egy részt leküldött a világba és szétosztotta teremtményei között. Emiatt

könyörületesekek egymással a teremtmények. Magánál tartotta a 99 részt, hogy az Ítéletnapon majd könyörületet gyakoroljon a szolgálóin.”

A Korán kijelentette, hogy maga Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) elküldése a világba könyörület volt minden teremtményhez. Isten Könyörülete nemcsak áthatja a kozmoszt, hanem ez az iszlám legalapvetőbb jogi és etikai alapelve. A tudósok megmutatták, hogy Isten Könyörülete megnyilvánul azokban a törvényekben is, amelyek az emberek számára nyilatkoztattak ki.

A túlvilágról szóló tanításokból is látható a könyörület, a menny és a pokol leírásáról. A pokol természetét, mint az emberi szenvedés és büntetés helyszíne, gyakran idézik ama feltételezés alátámasztásául, hogy Isten bosszúálló. Azonban ha az ember jobban megvizsgálja, a menny és pokol Koránbeli leírása és céljuk Isten Könyörületére enged rápillantani az eljövendő világban is.

Amikor Isten jellemzi a mennyet és a poklot a Koránban, a pokol jellemzése legtöbbször sokkal rövidebb a mennyével összehasonlítva. Például az 55. fejezetben a szent Korán 22

gyönyörű és ékesszólóan részletezett verset tartalmaz a mennyről, míg csak 7 vers foglalkozik a pokollal.

Ezen kívül a Korán utal rá, hogy a pokol teremtésének célja nem az önkényeskedés. A Korán inkább gyakran az okokra helyezi a hangsúlyt pokol leírásakor, amelyek miatt a pokol lakói egyáltalán oda kerültek.

Sok helyen ilyen okokként az ember társadalmi viselkedése kerül elő, hogy például valaki nem volt jótékony a szegényekkel, vagy, hogy igazságtalanul kizsákmányolt másokat. Érdekes megjegyezni, hogy sok ilyen bűn összeköti a

gonosztevőt a többi emberrel, nem csak „Isten ellen való bűnök”.

Tehát a büntetés és maga a pokol tüze az igazságossághoz, tehát tágabb értelemben Isten Könyörületéhez kapcsolódik. Egy könyörületes Istennek a bűnözőket büntetlenül kellene hagynia? Meg kellene engednie, hogy az áldozatok elleni kihágások ne legyenek felelősségre vonva? Természetesen nem! Tehát a pokol és a büntetés önmagában könyörület a rossz cselekedetek áldozatai számára, és az igazságosság szükséges aspektusa.

Az igazságosság fogalmánál
maradva, a Próféta (Allah áldásai és
békéje legyen vele) világosan
kijelentette, hogy egyetlen büntetést
sem szabad végrehajtani igazságos
per véghezvitele nélkül: ismertetik a
feljegyzéseket, megjelennek a tanúk,
és még szemünk, fülünk és
ízületeink is tanúskodni fognak.
Senki nem szenved
igazságtalanságot. Ezen túlmenően,
miközben Isten Könyörülete által
többszörösen magasabb fokozaton
jutalmazza meg azokat, akik jót
tettek, nem bünteti meg a
gonosztevőket, csak azokért a
bűnökért és rossz tettekért,
amelyeket megtettek – semmivel
sem többért. **A Korán azt mondja:**

„Aki jótetteket hoz majd elő, annak még jobb jár. Aki viszont rossz tettet hoz elő – azok, akik rossz dolgokat követtek el – azoknak az lesz a jutalma, amit elkövettek.” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, 28:84]

Míg a Korán beszél büntetésről és pokoltűzről, gyakran fejezi be a mondatokat Isten Könyörületéről és megbocsátásáról szóló gondolatokkal, **általában azt említve:** „Ő a Legkönyörületesebb, Legmegbocsátóbb.” Még amikor a gonosztevőket és a bűnözőket szólítja is meg, Isten arra bátorítja őket, hogy ne tartsák reménytelennek az Ő végtelen

Könyörületét és megbocsátását. Ahogy Isten kijelenti:

„Mondd: «**Ó szolgáim! Akik bűnösök vagytok magatokkal szemben. Ne legyetek reményvesztettek Allah könyörületével szemben! Hiszen Allah megbocsátja az összes bűnöket. Bizony Ő a Megbocsátó és a Megkönyörülő.**»” [A Kegyes Korán értelmezésének fordítása, [39:53](#)]

Ebben a fényben a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) tanításai megmutatják, hogy a büntetést is lehet Isten Könyörületese cselekedetének tekinteni. Vannak

olyan prófétai tanítások, amelyek arról beszélnek, hogy sok ember megy be a pokolba, csak hogy megtisztuljanak, és így a bűnösök végül beléphetnek a mennybe, miután megfizettek gonosz tetteikért. A pokol nélkül igazságtalan lenne, hogy ezek az emberek a mennybe jussanak, és a pokol nélkül nem kapták volna meg a lehetőséget, hogy megízleljék és értékeljék a mennyet – ez ismét egyike a könnyörületes okoknak, amelyekért Isten megteremtette a poklot.

Tehát a fentiekből látható, hogy Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) tanításai Istent

nem bosszúállónak, hanem Könyörületesnek és Irgalmasnak mutatják be, ezen a világon és a következőben.

A Próféta epilepsziában szenvedett?

Az állítás, miszerint Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) epilepsziában szenvedett, néhány kétséges feltételezésen alapszik, amelyeket nem támaszt alá orvosi kutatás. Csakis azokon a különböző leírásokon alapulnak, amelyek azt az állapotot írják le, amelyben az alatt

az idő alatt került, amikor megkapta a kinyilatkoztatást.

A Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) negyven éves volt, amikor először kapott kinyilatkoztatást. Ez azt jelentené, hogy hirtelen epilepsziás lett életének későbbi szakaszában, mivel élete korábbi szakaszáról nem jegyezték fel hasonló tapasztalatokat. Ez nagyon valószínűtlen orvosi szemszögből.

Az epilepsziával igyekeznek magyarázni a Próféta vízióit és spirituális tapasztalatait. A Próféta nem volt arról ismert korábban, hogy bármiféle hasonló fizikai vagy

szellemi állapotváltozáson ment volna keresztül, kivéve azalatt, hogy megkapta a kinyilatkoztatást. Ez azt jelentené, hogy a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) epilepsziája csak akkor jött elő, amikor a Korán inspirációja alá került. Ez orvosi rendellenesség lenne, mivel az epilepszia általában nem köthető ilyen tapasztalásokhoz.

A nem kezelt epilepszia mentális károkhoz és nehézségekhez vezet. Mohamed Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) huszonhárom éven keresztül kapta a kinyilatkoztatást, és soha nem jegyezték fel róla olyat, hogy emlékezete vagy mentális

képességei bármilyen károsodást szenvedtek volna.

Ha figyelembe vesszük a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) teljes élettörténetét, világosan látni fogjuk, hogy személyisége és tulajdonságai sértetlenek és összefüggőek voltak. Egy korrupst és elmaradott nép hitét, gyakorlatait és hozzáállását civilizálttá és erkölcsössé tette. Egy nemzet atyja lett, amelyhez nincs fogható az emberiség történelmében.

Családi életétől nyilvános megjelenéséig, életének minden részlete átlátható. Egy pártatlan pillantás a személyiségére azt

mutatja, hogy mindazt, amit elért, nem okozhatta valamilyen egyszerű egészségügyi állapot. Sok nagy történelmi személlyel ellentétben, amit a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) tett, mondott és ítélt, azt mind hitelesen lejegyezték, és még többet, miután megkapta a kinyilatkoztatást. Az oldalak ezrei, amelyeket életéről írtak, tévelygő vagy irracionális viselkedésnek a nyomát sem mutatják.

Azt a gondolatot, miszerint a Próféta epilepsziás lett volna, először az orientalisták terjesztették elő, akiknek érvei mind tudományos, mind történelmi tekintetben kétségesek. Ezután a propagandisták

és kritikusok, akik keveset törődnek egy hír alapjával, újra bedobták a köztudatba. A fentiekből világosan látszik, hogyha valaki pártatlanul tekint a Próféta (Allah áldásai és békéje legyen vele) életére, nehéz egy ilyen érvet komolyan venni.